

Szembeesül a hóh

Minek nevezzük Kublnyt Ferencet?

Valakinek mégiscsak el kell vállalnia annak kiderítését: hová lettek a nagy férfiak, hol húzzák meg, illetve hol húzzák ki magukat most, akik betelítették az országot a kommunizmus oázisába.

Sokan foglalkoznak ezzel, amúgy konokságból is, meg tudományos elszántsággal is. Az utóbbiak közé tartozik Kublnyi Ferenc.

– Nem az a lényeg, hogy minek neveznek engem most, hatvanhárom éves koromban. Neveztek már reakciónak, lobogó demokráciának. Antiszemitának azért neveztek, mert bátorkodtam szóvá tenni: az államvédelmi hatóságnak ama közelmúlti szép időkben volt egy ezredese, akit úgy hívtak, hogy Hárs István, aztán lett belőle a Magyar Rádió elnöke. Végeredményben nem volt egymással semmi bajunk, míg nem mentem ki Nyugatra 1982-ben.

Hová lett Zita királyné hangja?

Olyan emberekkel készítettem ott interjúkat, akik a magyar történelemben valamilyen szerepet játszottak, de akkor épp emigrációban voltak. Beszéltem Habsburg Ottóval, Zita királynéval, Teleki Pál testi-lelki jó barátjával, Ember Sándorral, itthon Demény Pállal, és készítettem egy 630 perces műsort a rádióknak. Mikor hazajöttem, Hárs István föl hívatott, és azt mondta, döntsem el végre, melyik rádióknak dolgozom, a magyarnak vagy a Szabad Európának. Nagyon rossz néven vette, amiért elfogadtam Csonka Emilnek, a

SZER munkatársának közvetítését, hogy beszélhessek Habsburg Ottóval... Nos, három évembe került a tíz és fél órás rádióműsorom, de elkészült.

– Mi lett a sorsa a műsornak? Sosem került adásba.

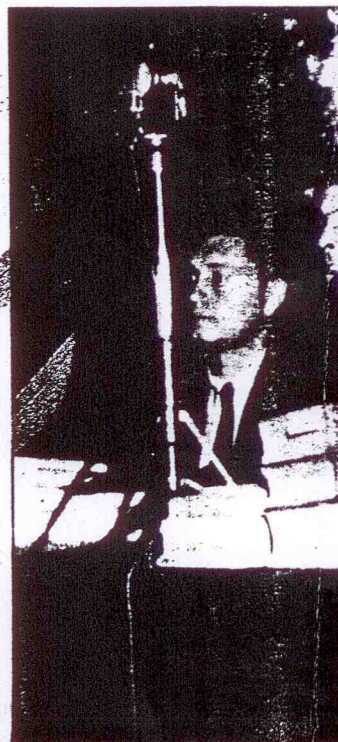
– Nekem időközben Párizsban megjelent egy könyvem a magyar vörös arisztokráciáról, abban az is szerepelt, hogy én vagyok a Magyar Rádiónál a „betiltott műsorok szerkesztője.” Hát a 630 percet is betiltották! Az egyetem történész tanácskeze javasolta kazettás terjesztésre is az anyagot, melyben szerepelt Tisza Kálmán, Tisza István hangja, meg sokan mások. A Rádiótól eltáncoltak, szilenciumot, súlyos elhallgattatást kaptam Lakatos Ernőtől, az agit. prop. osztály vezetőjétől. Két könyvem a kiadó cipősdobozban küldte vissza.

– Egy fényképen ott szerepelsz Pozsgay Imre, Fekete Gyula, Csurka István mellett ama nevezetes lakiteki találkozón. Miért nem vagy tagja a Magyar Demokrata Fórumnak?

– A nagy elhallgattatásban kezdtem cédulázni a hóhérok meg áldozatok adatait. Így érkezett el Lakitelek. Akkor én mindent reméltem. Amikor Lezsák Sándor egy esztergomi szervezésre hívott, akkor épp Brazíliában voltam meghívottként. Itthon azonnal írtam Lezsáknak, miért nem mentem velük Esztergomba – azóta sem válaszolt. Visszatérve a kartotékaimra: föl kell tárnunk azoknak az embereknek a viselt dolgait, akik ide juttattak minket. De hát ennek ma nincs fóruma.

– Ezt aligha vehetem lemondásnak ilyen intenzív munkában! Most marad a „szeressük egymást gyerekek?”

– De hát nyissák ki uraim a tévét, a rádiót, ott szerepelnek a Lukács György tanítványok! A tévénél, a rádiónál ott vannak a régi vezetők, semmi sem történt! Nézz bele a *Sorshelyzetek* című könyvbe: kik voltak a Kádár-rendszer kedvenc riporterei? És ma hol vannak? Benne van az is, aki Pázmány Péter szobrát kötéllel lehúzatta. Meg Biszku Béla barátja is. Nagyon oda kéne figyelni Bibó István meg Márai Sándor figyelmeztetéseire a negyvenes évekből. Ha én megírom, hogy K. Gy. 79 ember haláláért felelős, akkor azt mondják: antiszemita vagyok. Nem. Én nem embereket pécézek ki, én bűn

A Rajk-per vérbírái